

УДК 624.131:378.2

ДО 100-ЛІТТЯ
КАФЕДРИ «МОРСЬКІ І РІЧКОВІ ПОРТИ, ВОДНІ ШЛЯХИ
ТА ЇХ ТЕХНІЧНА ЕКСПЛУАТАЦІЯ»
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО МОРСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ

В.Є. Калюжна

доцент

кафедри «Морські і річкові порти, водні шляхи та їх технічна експлуатація»

Одеський національний морський університет

Історія кафедри «Морські і річкові порти, водні шляхи і їх технічна експлуатація» бере свій початок в 1918 році, коли при будівельному факультеті Одеського політехнічного інституту була заснована кафедра «Портобудівництво і гідротехнічні споруди». Керував кафедрою видатний фахівець з гідротехнічного будівництва професор Б.М. Кандиба. Він склав першу навчальну програму з дисциплін «Гідротехнічні споруди» та «Будівництво портів».

Відповідно до постанови СНК УССР від 12 червня 1930 року був створений Одеський інститут інженерів водного транспорту (ОІВТ) на базі двох факультетів портобудівництва і гідротехнічних споруд та механізації портів Одеського політехнічного інституту. Разом з утворенням гідротехнічного факультету ОІВТ була створена кафедра водних шляхів і портів, яку очолив професор А.Т. Федоров – великий вчений в області гідротехнічного будівництва.

У 1932 році гідротехнічний факультет і кафедра водних шляхів і портів були переведені в Ленінградський інститут інженерів водного транспорту.

Наприкінці 1946 року, у зв'язку з другим народженням гідротехнічного факультету в ОІВТі, була знову створена кафедра водних шляхів і портів, яка на перших порах об'єднувала усі дисципліни по гідротехнічній спеціальності. Організатором і першим завідувачем кафедри, був професор Вінокуров Ф.П. – видатний вчений в області гідротехнічного будівництва, гідравліки і гідрології моря.

Федір Петрович Вінокуров в 1925 році закінчив Петербурзький інститут інженерів шляхів сполучення за фахом «Портобудівництво і гідротехнічні споруди». Відповідно до Постанови радянського уряду про першочергове відновлення 15 міст СРСР, у тому числі і Севастополя, зруйнованих війною, в 1944 році Федір Петрович Вінокуров призначається головним інженером тресту «Севастопольбуд». Він мав військове звання інженер-полковник.

© Калюжна В.Є., 2019

У 1946 році професор Вінокуров Ф.П. переходить на викладацьку роботу в Одеський інститут інженерів морського флоту, призначається на посаду декана гідротехнічного факультету і завідувачем кафедри гідравліки, а потім – завідувачем кафедри «Водні шляхи і порти».

Під час роботи в ОПМФі особливо яскраво проявилася його творча діяльність як вченого і педагога. Під його керівництвом на кафедрі були створені лабораторія і навчально-методичне забезпечення.

З 1948 по 1951 рік кафедрі ВШіП очолював кандидат технічних наук, доцент Гінсбарг Р.І. – видатний фахівець в області гідротехнічного будівництва. Рувім Ізраїлевич в 1924 році закінчив Одеський політехнічний інститут за фахом «інженер-портобудівник». У 1925 році працював старшим виконробом в порту Махачкала. Впродовж трьох років (з 1926 по 1929 рр.) працював заступником начальника Таганрозького порту по будівництву.

З 1929 по 1934 рік працював на нормативно-дослідницькій станції Чорноморського відділення Центрального науково-дослідного інституту водного транспорту на посадах інженера, старшого інженера, керівника групи і старшого наукового співробітника. У 1934 році перейшов в відділ капітального будівництва Управління Чорноморського пароплавання на посаду наукового співробітника і старшого інженера науково-дослідної групи.

З 1938 року працював в ЧорноморНДІпроекті начальником бюро методики, заступником головного інженера і головним інженером. З 1931 по 1938 рр. за сумісництвом працював викладачем в ОПМФі. У 1948 році захистив кандидатську дисертацію. У цьому ж році перейшов на викладацьку роботу в ОПМФ. Протягом трьох років (з 1948 по 1951 рр.) завідував кафедрою «Водні шляхи і порти». Список наукових робіт Р.І. Гінсбарга включає більш 40 опублікованих праць, присвячених технології зведення гідротехнічних споруд. Нагороджений трьома медалями.

З 1951 по 1956 рік завідував кафедрою ВШіП кандидат технічних наук, доцент П.А. Воронов. Петро Андрійович Воронов народився в 1903 році в селі Дубровка Ульяновської області в сім'ї залізничника. У 1925 році закінчив Московський інститут інженерів транспорту, працював на різних посадах в управлінні Головного Північного Морського шляху. Пройшов шлях від інженера до головного інженера цього управління. За будівництво морських портів і водних шляхів в північних умовах нагороджений знаком «Почесний полярник». П.А. Воронов – учасник Великої Вітчизняної війни, мав військове звання інженер-капітан другого рангу, командував саперним батальйоном, нагороджений двома орденами і рядом медалей. Після поранення в 1944 році був демобілізований зі збройних сил і перейшов на викладацьку роботу в Московський інженерно-будівельний інститут. У червні 1944 року захистив кандидатську дисертацію, а в 1947 році йому було присвоєно вчене звання доцента по

кафедрі «Водне господарство і морські порти», якою завідував відомий вчений в області гідродинаміки і гідротехнічного будівництва, доктор технічних наук, професор М.М. Джунковський.

У 1951 році П.А. Воронов переїхав в Одесу та поступив на викладацьку роботу в Одеський інститут інженерів водного транспорту. В той же час він очолює кафедру «Водні шляхи і порти» і одночасно призначається деканом факультету механізації портів. Петро Андрійович був ерудованою і високої культури людиною, володів чотирма іноземними мовами, писав художні твори і п'єси, але найбільшу увагу він приділяв науці, щедро ділився своїм великим виробничим і науковим досвідом зі своїми колегами, аспірантами і студентами. За період роботи на кафедрі під його керівництвом був побудований відкритий опитовий басейн на території інституту, де проводилися наукові і учбові експериментальні дослідження.

Список наукових робіт П.А. Воронова включає більше 50 опублікованих праць, в тому числі підручник «Морські споруди з бетону і залізобетону».

З 1957 по 1965 рік кафедрою завідував Р.В. Лубьонов, що прийшов в інститут з посади головного інженера Одеського порту. Багатогранне і цікаве життя цього талановитого, широко ерудованого і виключно працелюбного інженера-гідротехніка. У творчій діяльності Ростислава Віталійовича можна виділити три великі етапи: інженерна робота проєктувальника, робота на виробництві і педагогічна у ВНЗ.

Р.В. Лубьонов народився в 1908 році в сім'ї моряка. Трудову діяльність почав у 1926 р. будівельним робітником. У 1928-1932 рр. навчався в Одеському інженерно-будівельному інституті, після закінчення якого працював в ЧорноморНДПроекті інженером, начальником відділу по проєктуванню портів і головним інженером. Р.В. Лубьонов – учасник Великої Вітчизняної війни, займався інженерним забезпеченням Чорноморського флоту. Нагороджений орденом Червоної Зірки і чотирма медалями.

Після війни Р.В. Лубьонов призначається головним інженером Одеського порту. Під його керівництвом в 1945-1950 роках в порту було відновлено 11 причалів, рейдовий мол і хвилелом, багато берегових будівель і споруди. У 1951 році Р.В. Лубьонов, маючи великий виробничий досвід, перейшов в ОПМФ на викладацьку роботу. У 1954 році він захистив кандидатську дисертацію, потім незабаром отримав звання доцента. Впродовж 1954-1957 рр. він очолював гідротехнічний факультет, а в 1957-1965 рр. завідував кафедрою «Водні шляхи і порти».

В лабораторії механіки ґрунтів був побудований стенд у вигляді сталевого каркаса із стінками з дзеркального скла, який заповнювався піском. Для визначення напруги і переміщень в ґрунті використовувалася сучасна вимірювальна апаратура. Результати проведених Ростиславом

Віталійовичем дослідів дали підтвердження висновкам, до яких теоретично прийшов проф. Г.А. Дуброва.

Було проведено більше 600 дослідів, результати яких дозволили сформулювати наступні основні висновки. При зміні тиску на стінку відбувається нелінійна взаємна зміна його величини і діючого навантаження. Після вантаження стінки тимчасовим навантаженням і подальшим її розвантаженням тиск, що існує до вантаження, не відновлюється, а залишається в 2,5 рази більше за первинний. При подальших багатократних вантаженнях і розвантаженнях тиск на стінку зростає трохи (в межах 5-6 %) в порівнянні з тиском при першому вантаженні. Ростислав Віталійович досліджував також вплив зміщення стінки і розташування навантаження на напружений стан ґрунтового масиву. В 116 дослідах, проведених в спеціальному лотку, досліджувався вплив переміщень споруди, які виникають від дії навантаження, на величину бічного тиску ґрунту і на характер його зміни по висоті споруди. Ростислав Віталійович зробив висновок про те, що модель споруди, на яку діє тиск піску і розташованого на ній навантаження, переміщається. При цьому тиск на стінку зменшується на 15-20 % в порівнянні з моделлю, яка не зміщується. Тиск продовжує знижуватися до досягнення піском стану граничної рівноваги. В реальних умовах стінка відчуває складні переміщення, які залежать від багатьох факторів.

Але дослідження різних окремих випадків переміщень дозволяють приблизно оцінити справжню картину напружено-деформованого стану ґрунту за стінкою. Основний висновок досліджень полягав в якісній зміні стану ґрунту.

Протягом 30-ти річної роботи в ОПМФі Ростислав Віталійович вмiло передавав свій виробничий досвід і виховав кілька поколінь інженерів-гідротехніків, педагогів і науковців.

Його лекції відрізнялися ретельною методичною розробкою і були узагальненням результатів наукових досліджень і інженерної практики, незмінно захоплювали і зацікавлювали студентів. Він мав велику особисту чарівливість і був людиною високої культури. Список наукових робіт Р.В. Лубьонова включає більше 30 опублікованих праць, у тому числі 8 методичних посібників. Підготував трьох кандидатів технічних наук.

З 1965 по 1977 рік кафедрою ВШіП керував доктор технічних наук, професор Ф.М. Шихієв – великий вчений в області механіки ґрунтів, теорії пружності і пластичності, гідравліки, гідротехнічного будівництва. Фуад Максимович Шихієв народився в 1913 році в місті Агдаш Азербайджанської республіки в сім'ї фельдшера. У 1936 році закінчив гідротехнічний факультет Ленінградського інституту водного транспорту і був направлений на роботу в Касптехфлот в м. Баку, де працював інженером техвідділу. Потім в 1945 р. працював головним інженером будівельно-відновної ділянки в м. Таганрозі, а в 1947 р. був

призначений начальником гідротехнічної ділянки по відновленню споруд Одеського порту і судноремонтного заводу. В 1949 році Ф.М. Шихієв поступив в аспірантуру ОИИМФа, і уся подальша його діяльність була пов'язана з інститутом. Тут він пройшов шлях від аспіранта до завідувача однієї з провідних кафедр «Водні шляхи і порти».

Вперше Шихієвим Ф.М. було встановлено експериментами, що в ґрунтах при зсувних деформаціях відбувається зміна об'єму. Для врахування цього чинника Фуад Максимович став використовувати нову характеристику ґрунту – кут зрушення, визначуваний на приладі об'ємного зрушення. Це дозволило йому застосовувати в розрахунках новий параметр ґрунту – граничне значення кута зрушення, що обумовлює початок пластичних деформацій.

На спеціально сконструйованому автором приладі були визначені для деяких ґрунтів значення цього кута зрушення і було відмічено, що він володіє при постійному навантаженні стійким постійним значенням для цього типу ґрунту. Потім на підставі деяких припущень, підтверджених дослідними даними, був встановлений зв'язок між деформацією стінки і зрушеннями в ґрунті і визначені зони напружених станів в засипці. Зрештою були отримані диференціальні рівняння розподілу тиску засипки в перехідній і активній зоні.

Теоретичні розробки Ф.М. Шихієва, присвячені взаємозв'язку напруженого і деформативного станів ґрунтових середовищ, бічному тиску ґрунтів в статичних і сейсмічних умовах, стійкості основи, взаємодії суден з причальними спорудами і іншим проблемам, поєднувалися з великою кількістю прикладних досліджень. У багатьох портах Чорноморсько-Азовського і Балтійського басейнів його пропозиції дозволили істотно поліпшити експлуатаційні показники роботи причальних споруд.

Єдність великих теоретичних знань і інженерної інтуїції, яка була характерна для діяльності професора Ф.М. Шихієва, поєднана з глибоким розумінням запитів практики і одержимістю ученого, давало серйозні практичні результати.

Велику увагу Ф.М. Шихієв приділяв методам дослідження резервів несучої здатності причальних споруд, визначенню навантажень на причальні споруди при взаємодії їх з суднами.

Багато сил і енергії віддавав Фуад Максимович вихованню інженерних і наукових кадрів. Ним підготовлені 20 кандидатів технічних наук. Він щедро ділився знаннями і ідеями з колегами, учнями і студентами.

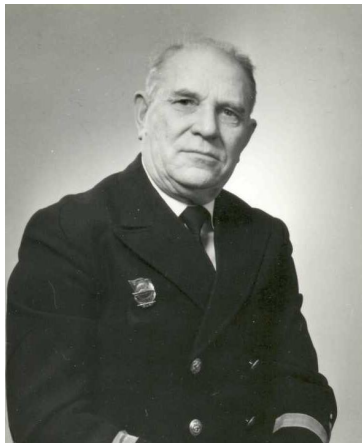
Круг наукових інтересів Ф.М. Шихієва був дуже широкий і охоплював великі проблеми морської гідротехніки, механіки ґрунтів, фундаментостроєння і гідравліки. Він опублікував понад 150 наукових праць, у тому числі 6 підручників. Його доповіді і повідомлення публікувалися в працях міжнародного конгресу з механіки ґрунтів і фундаментобудівництва і Всесвітній конференції з сейсмостійкості

споруд. Він був членом Національної Асоціації по механіці ґрунтів і фундаментобудівництву, членом Науково-технічної ради Міністерства морського флоту.

На фото 1973 р. – зав.каф. ВШіТЕ, д.т.н., проф. Шихієв Ф.М., к.т.н., доц. Яковлев П.І.

*Викладачі кафедри «Водні шляхи і порти» 70-х років:
в першому ряду зліва-направо – Яковлев П.І., Морозов Д.К.,
Шихієв Ф.М., Гаращенко З.О., Засименко А.А.;
в другому ряду – Рудой Л.М., Тюрін О.П., Ковтун В.В.,
Міронов О.О., Варгін М.М.*

З 1977 по 2000 рік кафедрою завідував доктор технічних наук, професор П.І. Яковлев – великий фахівець в області взаємодії гідро-

технічних споруд з ґрунтом. Петро Іванович Яковлев народився в 1929 році. 10 січня 2019 р. йому би виповнилося 90 років з дня народження. Усе своє трудове життя Петро Іванович присвятив будівництву, підготовці інженерних кадрів і науці. Після закінчення в 1951 р. гідротехнічного факультету Одеського інституту інженерів морського флоту він впродовж шести років працював на будівництві Вуглегорського порту (Сахалінська обл.), де пройшов шлях від інженера до директора нового будованого порту.

Подальша діяльність Петра Івановича пов'язана з Одеським національним морським університетом, де більше 45 років він працював асистентом, доцентом, професором, деканом, а з 1977 по 2000 р. завідувачем кафедрою «Морські і річкові порти, водні шляхи і їх технічна експлуатація». Характерна риса Петра Івановича – прагнення до інженерних методів рішення завдань механіки ґрунтів, портових споруд і доведення цих рішень, як він говорив «до числа», тобто, до практичного використання. Його кандидатська дисертація (1964 р.) присвячена дослідженню способів зменшення тиску ґрунту на підпірні стінки і причальні споруди, а докторська (1981г.) методам розрахунку гідротехнічних споруд на основі технічної теорії граничного напруженого стану ґрунтового середовища.

Він брав участь в роботі міжнародних конгресів з механіки ґрунтів в Москві, Токіо, Сан-Франциско, Ріо-де-Жанейро, Делі і багатьох міжнародних конференцій, в працях яких опубліковані його статті. П.І. Яковлев – автор більш ніж 280 наукових публікацій, у тому числі 30 англійською мовою, 10 винаходів, 12 довідників і брошур, 7 підручників, а також 8 монографій.

Він вважав себе учнем двох учених: Ростислава Віталійовича Лубьонова (науковий керівник його кандидатської дисертації) і Сергія Сергійовича Голушкевича, хоча з останнім жодного разу не зустрічався. Основними напрямками наукової діяльності П.І. Яковлева явилися бічний тиск ґрунту на споруди, несуча здатність ґрунтової основи, робота морських гідротехнічних споруд в складних умовах. Велику увагу він приділяв експериментальним дослідженням, також при складних випадках взаємодії споруд з ґрунтом. Початок і подальші роки наукової діяльності Петра Івановича співпали з пануванням класичної теорії Кулона і теорії граничного напруженого стану, які використовувалися для розробки різних моделей ґрунтового середовища. Експерименти показали, що класична теорія дуже часто не підтверджується дослідними даними. Однією з найближчих робіт була найбільш точна і найбільш проста в розрахунках технічна теорія граничного напруженого стану, створена Петром Івановичем. Її можна розглядати як базу, на основі якої можна визначати рішення багатьох міцнісних задач взаємодії споруд з ґрунтовым середовищем. Ця теорія розроблена при дії статичних навантажень і при сейсмічних діях.

Одним з головних своїх завдань Петро Іванович вважав розробку загальної теорії тиску ґрунтового середовища на гладкі і шорсткі підпірні споруди з урахуванням їх зміщень. Ним також вирішувалися важливі практичні задачі при використанні шаруватих і зв'язаних середовищ, армування ґрунту, злам вільної поверхні ґрунтового масиву, складних граничних умов, для розривних функцій діючих навантажень, для розрахунку стійкості заглиблених споруд і для інших принципових проблем. Для усіх даних випадків на підставі технічної теорії в замкнутому виді в інтегральній формі і у формі безрозмірних коефіцієнтів, що полегшують виконання розрахунків, з обліком і без урахування сейсмічних дій отримані рішення перерахованих завдань. Для багатьох з них розроблені програми для ЕОМ, складені розрахункові таблиці і графіки. Петром Івановичем виконані експериментальні і теоретичні дослідження розвантажуючих плит, а також нового запропонованого дуже ефективного способу полегшення стінок за допомогою розвантажуючих балочних систем. Ним розроблений інженерний графоаналітичний спосіб розрахунку укосів найскладнішого контура, що дозволяє врахувати зчеплення ґрунту і сейсмічні дії.

ЗВЕЗДНЫЙ РЕГИСТР

СВИДЕТЕЛЬСТВО

Настоящее свидетельство является подтверждением того, что звезда, расположенная в созвездии Большой Медведицы с координатами Ursa Major 9h 12.5m 49.2 degrees 180296-6, сертифицирована, зарегистрирована и получена имя.

«Профессор Петр И. Яковлев»

по случаю его 75-летнего юбилея и признания научных достижений и преподавательской деятельности.

По обращению выпускника Одесского Национального Морского Университета (ОНМУ), живущая в США, Канада, Великобритания, Австралия, Германия и Израиль.

Мы любим Вас.

Мы стремимся быть такими же честными и добрыми как Вы. Мы стремимся достигать великих целей, быть стойкими в войне, но милыми в обиходе как Вы нас всегда учили.

Настоящим свидетельствовано соответствующей датой в официальной печати и официальном выделении в Звездный Регистр Созвездия Урса Мажор.
Документ №000002-180296-6 (PPI)

Офицер по сертификации:
Офицер по регистрации:
Под регистрацией: 2003

Запропоновані рекомендації по застосуванню методу розрахунку для випадків заглибленої кам'яної постілі, похилої або комбінованої.

У сузір'ї Великої Ведмедиці з координатами UrsaMajor9h12,5m 49.2 degrees 180296 є зірка, названа «Професор Петро Іванович Яковлев».

*Професорсько-викладацький
та інженерно-технічний склад кафедри МРПВШіТЕ 1989 року:
стоять зліва-направо:*

*доц. Варгін М.М., проф., зав. каф. Яковлев П.І.,
с.н.с., Петросян В.М., д.т.н. Школа О.В., доц. Дубровський М.П.,
зав. лаб. Кокоржицький Л.В., доц. Рудой Л.М., Богаченко В.О.*

сидять зліва-направо:

*ст.викл. Коблік В.І., інж. НДС Черняєва Н.М.,
ст. технік Лавкіна Н.О, с.н.с. Калюжна В.Є.,
лаборанти Мальована Н.В., інж. Цвірко Н.В. лаб. Янакі С.Г,
ст.викл. Золотова Т.І.*

З 2000 року кафедру МРПВШТЕ очолює д.т.н., професор Дубровський Михайло Павлович, дійсний член Транспортної академії і Академії будівництва України. В 1976 р. він з відзнакою закінчив гідротехнічний факультет Одеського інституту інженерів морського флоту. М.П. Дубровський розпочав наукову діяльність в дослідницькій лабораторії ЧорноморНДПроекту (м. Одеса). У 1983 р. захистив у Ленінградському політехнічному інституті кандидатську дисертацію з використання методу кінцевих елементів у портовій гідротехніці. З 1986 р і по теперішній час він працює в Одеському національному морському університеті (ОНМУ). Пройшов такі ступені зростання: асистент, доцент, професор, завідувач кафедри «Морські та річкові порти, водні шляхи та їх технічна експлуатація» (з 2000 р.), проректор (2007-2011 р.). В 1994 р. захистив в ОНМУ докторську дисертацію, розробивши нові методи проектування та інноваційні підходи до зведення і експлуатації гідротехнічних споруд. Наукова школа, заснована професором М.П. Дубровським,

розвиває та вдосконалює методи дослідження взаємодії портових гідротехнічних споруд з ґрунтовим середовищем; розробляє та досліджує інноваційні конструктивно-технологічні рішення в галузі портової та шельфової гідротехніки. Дослідження з вивчення особливостей роботи деформованих підпорних стінок інженерних споруд, визначення бічного тиску ґрунту, інноваційні розробки в галузі гідротехніки і пального фундаментобудування принесли йому міжнародне визнання і повагу у науковому товаристві. Практичний вихід досліджень і розробок Михайла Павловича знаходять в чисельних роботах, експертизах і консультаціях для більшості вітчизняних і ряді зарубіжних морських портів.

*Професорсько-викладацький
та інженерно-технічний склад кафедри МРПВШіТЕ в 2003 році:
зліва направо сидять:*

*доц. Петросян В.М., старші викладачі: Коблік В.І., Золотова Т.І.,
Калюжна В.Є., к.т.н. Хонелія Н.Н., інж. Премілова О.А., інж. Риков П.І.
стоять: зав. лаб. Кокоржицький Л.В., лаб. Палашкевич А.А.,
зав. каф. проф. Дубровський М.П., доц. Варгін М.М.,
асс. Литвиненко В.В., лаб. Долінська Н.Б., доц. Бугаєва С.В.*

Професор М.П. Дубровський активно бере участь у міжнародному співробітництві (спільні наукові та освітні проекти, експертиза проектів), викладав курси лекцій і проводив наукові семінари в Австралії, Данії, Польщі, Китаї, Германії, Люксембурзі, Австрії, Іспанії; нагороджений грантами європейських та міжнародних організацій за наукові дослідження (Люксембург, Японія, Австралія, Канада, НАТО та ін.). З 2016 р. – зовнішній експерт Європейської Комісії з міжнародних водотранспортних і портових проектів. Член виконкомів ключових європейських дослідницьких і освітніх організацій: Центрально-європейська ініціатива (Університетська Мережа), SETREF (Транспортний дослідницький форум

Південно-Східної Європи), Євроберег-Україна. Неодноразово представляв Україну на престижних міжнародних конгресах, конференціях і семінарах. За ефективний розвиток інноваційних пальових технологій в 2017 р. обраний до Ради Директорів International Press-In Association (Міжнародна асоціація по вдавлюванню паль, Японія). Член Комітету з портової гідротехніки Асоціації Укрпорт.

Розвитку портової і шельфової гідротехніки присвячені і викладаються М.П. Дубровським в ОНМУ курси лекцій з дисциплін «Гідротехнічні споруди», «Шельфові та позапортові споруди», «Високотехнологічні позаберегові споруди». Його випускники та аспіранти працюють у багатьох підприємствах та фірмах воднотранспортних і будівельних галузей України, Європи, Близького Сходу і Південної Америки.

Михайло Павлович є автором/співавтором більше 300 наукових праць, в тому числі понад 50 винаходів. Він активний член українського та міжнародного товариства з механіки ґрунтів, геотехніки та фундаментобудування; входить до редакційної колегії відомих зарубіжних і вітчизняних наукових видань за профілем його досліджень.

М.П. Дубровський нагороджений медалями Міжнародної академії транспорту, Транспортної академії України, «За заслуги перед містом» Одеського міського голови.

*Викладацький та навчально-допоміжний склад
кафедри МРПВШТЕ в 2018 році:*

зліва направо – верхній ряд:

*д.т.н., проф. Пойзнер М.Б., зав. каф. д.т.н., проф. Дубровський М.П.,
д.т.н., проф. Рогачко С.І., к.т.н., доц. Юрасов С.М,
зав. навч. лабораторії В.Л. Кокоржицький, ст. лаборант Кратко В.М.;*

зліва направо – нижній ряд:

*к.т.н., доц. Бугаєва С.В., к.т.н., доц. Хонелія Н.Н., доц. Калюжна В.С.,
асс. Литвиненко В.В., к.т.н., ст. викл. Слободяник Г.В., асс. Долінська Н.Б.*

Сьогодні наукова діяльність кафедри «Морські і річкові порти, водні шляхи та їх технічна експлуатація» характеризується наступними напрямками досліджень:

- інноваційні розробки та вдосконалені конструкторсько-технологічні рішення портових і морських гідротехнічних споруд (причальні, огорожувальні, берегозахисні), а також нові кінематичні методи розрахунку взаємодії систем «споруда – ґрунтова середовище».

- крупномасштабні лабораторні дослідження взаємодії шпунтових паль з ґрунтовим середовищем для підвищення надійності і безпеки гідротехнічних об'єктів в береговій та шельфовій зонах України;

- технічні та екологічні проблеми будівництва у прибережній зоні моря;

- удосконалення методів розрахунку портових гідротехнічних споруд, взаємодіючих з ґрунтовим середовищем;

- удосконалення методів підвищення надійності і безпеки технічної експлуатації гідротехнічних споруд з використанням сучасних геотекстильних матеріалів;

- конструкторсько-технологічні рішення палювих основ при створенні та експлуатації глибоководних портових та шельфових споруд;

- дослідження тиску ґрунту на стінки, що екрановані палями.

У складі лабораторного комплексу кафедри 3 навчальних та наукових лабораторій: морських портів, механіки ґрунтів (геотехніки), технічної експлуатації портових споруд. Дослідження проводяться на моделях споруд в хвильових і ґрунтових лотках.